

Egypte 2005 deel 5

En plotseling breekt de stormwind los.....

Wanneer ik me voorzichtig buiten de beschutting van ons terrasje waag, word ik bijna tegen de stam van een palm gedrukt. Alles kreunt en steunt, ik ook – inwendig. Stukken van het dak van de tent Oasis vliegen in het rond, de palmen buigen gehoorzaam in allerlei windrichtingen. Het bordje - don't disturb - aan de deur is nergens meer te vinden. In de helderblauwe lucht spelen witte wolken krijgertje met elkaar en vormen raadselachtige figuren om weer op te lossen en later weer bijeen te komen. De wind is ijskoud maar de zon schijnt volop.

Ik begeef me laagvliegend naar het restaurant voor het ontbijt en bespreek met Peter de situatie. Het wordt tijd de bakens te verzetten. Eerst heb ik aan het balie personeel gevraagd hoe lang zo'n stormwind kan aanhouden. Niet overtuigend zegt hij dat het morgen wel anders is. Maar morgen.....dan hebben we Mahmya op het programma. Ik bel de reisleidster op om door te geven dat we de reis willen cancelen. Ik vind het heel erg jammer en heb me erop verheugd: met een boottocht van ongeveer één uur naar een idyllisch eiland waar schatten zijn verborgen en ik niets anders hoeft te doen dan luieren en naar hartelust kan zwemmen en snorkelen in een turkooiskleurende zee in een Caribische atmosfeer, althans dat belooft de folder. Er zijn een paar schamele hutjes als beschutting en met mooi weer is het er fantastisch. Traag en warm wil ik de dagen in Egypte door mijn vingers laten glijden, gevuld met gelach en eindeloze aperitiefjes.

Ik bekijk het programma van de partytent Oasis en koop toegangskarten voor de African Party.

Ik zeg altijd oneerbiedig 'tent' maar in wezen is het een grote zaal waar allerlei festiviteiten worden georganiseerd en ook artiesten worden uitgenodigd. Verder is Oasis de enige partyzaal van heel Hurghada en omgeving. Wanneer er artiesten worden uitgenodigd is de toegang niet gratis (logisch ergens) maar verder wordt er voor de gasten in het resort

iedere avond iets georganiseerd. Het mooie, vind ik, dat de drank gratis is voor ons, de beach resort gasten, terwijl dát voor andere bezoekers niet is, o.a. voor het stijlvolle Hotel Empire. Oh djee.....

Voor het eerst toon ik belangstelling voor de papyrus stand. Beide mannen hebben me meer dan een keer gevraagd om naar hun spullen te kijken. Ze hebben hun optrekje precies in de hoek buiten bij de receptie geplaatst en aan de muur hebben ze diverse schilderijen opgehangen.

Zo kasian, door de storm is de glasplaat boven hun waar kapot gewaaid en is er nog maar een deel over. Met de oudste maak ik nu een praatje en ik ga in op z'n aanbod om ons –

betalend - met z'n auto Hurghada en omgeving te laten zien. Het is een pleister op de wonde van de trip die geen doorgang vindt. Bovendien zit ik dan lekker beschut en zie nog eens wat anders.

Die dag gaan we toch naar het strand. De meegenomen sjaal, doet goede diensten. Bijna als een Moslima kom ik op het strand. In de luwte van het windscherm bij de ligbedden is het uit te houden. De windschermen bieden beschutting zolang ik dezelfde hoogte aanhoud. Een paar volleyballers zijn al aan de

gang maar het lukt niet echt. Voor belly dance is er ook weinig animo. Gewikkeld in een grote baddoek – tegen de snijdende wind - loop ik naar de zee die kolkt van woede. Ik kan het niet laten en neem een duik. Het water omarmt me en ik laat me meedeinen op de golfslag. Wanneer ik druipend aan de kant sta krijg ik de rilbibber(ij).

Thuisgekomen zie ik m'n kleding en ik heb niets warm meegenomen uit Nederland.

Na het avondeten gaan we dan toch daarvoor de stad in. Eerst trakteer ik mijzelf op een Irish coffee in hotel

Empire. Een mannetje – dik in de tachtig die op deze manier iets probeert bij te verdienen – produceert achter een key board muziek en enkele dansparen draaien zwierige rondjes. Het is stijfjes en niet om aan te zien. In de eerste de beste shop kopen we beiden een fleeze vest, de mijne met capuchon en een heel brede en warme stola van 100% wol. Ja, en dan ben ik niet meer te houden. Ik koop nog eens twee Galabea's (uit te spreken Djálaba) en één ervan doe ik direct aan over m'n kleren en dan.....wat ziet m'n oog: in een klein winkeltje volgepropt met vrouwen zie ik DE zwarte hoofddoek. Ik hoef alleen maar te wijzen en onder het onderdrukte gelach van de vrouwen doet de eigenaresse het me om. Het dragen hiervan heeft héél veel voordelen (voor mij althans). Op de terugweg naar het resort valt de straat stil. Geen geroep meer van de 'insmijters' vijf minuutjes, please. Peter loopt voor me alsof er niets aan de

hand is (daar is hij een kei in). Ik loop passen achter hem en kijk zedig naar de grond maar zie genoeg hoe iedereen reageert. Sommige verkopers steken hun duim op – als een soort goedkeuring – anderen weten niet hoe ze het hebben en laten hun ogen rollen, sommigen verdenken Peter ervan nu met een echte Moslima er vandoor te gaan. Ik loop ook zo verkleed het resort in, door de detective poort waar de bewakers het net niet kunnen laten om hun mond open te laten vallen van verbazing, de receptie door, passeer de papyrustand en dat allemaal in doodse stilte.....Ik heb buikpijn van de ingehouden lach en thuisgekomen maakt Peter deze foto.....

Wordt vervolgd,
Mila Boom-Schenkhuizen

